tatwad merririsujad, kes saggedaste Saksa- ja Rootsi-ma randade peäle langesid, seäl risusid, pölletasid ja suremat suggu rahwast ja nori innimessi ennesele pärris orjaks ärrawed-dasid, ehk ka wangi wisid, et neid nende suggu-wössa jälle sure hinna pärrast piddi ärralun-nastama. Sedda olli mittokord ka Tani kunningatte ette kaebatud; kutsusid ka Ria-liñna rahwas, kes 70 aastat enne Talliñna üllesehhitamist, Saksa maalt senna ollid as-sunud, ja Tüna jöe kalda peäle omma liñna hakkand ehhitama, Tani kunningad appi; sest et neid ennast wähhä agga alles olli, ja nem-mad ei joudnud üksi waenlaste peäle woimust sada, kes meie ja Saremaalt ikka ueste nen-de wasto koggusid. Ollid Tani kunningad ka monnikord jo wäehulke ülle merre seie läkkita-nud, sedda maad ennese alla sundima, ja rah-wast ristiusso pole pöörma. Agga ei tahtnud se nou nende käes mitte korda miñna, sest et neil siin kindlat liñna ei olnud, kust ümberkaudsed maad sanna kuulmisses piddada, ja isse warjul olla waenlaste eest, kes tihti nende peäle kippusid.

Aastal 1219 tulli Tani kunningas Walde-mar II. merre kaudo Harjomale, ja kirjota-wad wannad kirjad, et temmal olnud tuhhat lae-wa ja kuuskümmend tuhhat söddameest jures. Sai siis kunningas ühhe tuggewa liñnakesse ennese kätte, mis marahwas ennesele warjo-paigaks ollid ehhitanud senna kaljo otsa, kus nüüd Toompä los seisab. Kunningas woitis ühhe sure tahhingi taplusses paggana rahwast ärra, kes temma wasto ollid hakkanud. Sed-da wanna tuggewat liñna, kelle nimmi olli Lindanesse, laskis ta mahha kiskuda, sest et se agga üks waene ehhitus olli, egga temma peäle suurt ei woinud lota, ning ehhitati sen-na üks tuggewam liñ, müridega ja tornidega, kuida sel aial wisiks olli, enne kui püssirohhi ja sured tükkid prugitawaks ollawad. Kunningas panni ka wägge senna sisse, seädis liüna ja Ma ülle ühhe Kubberneri, ja ülle kogge Ma ühhe piiskoppi. Seeb se siis on se Talliñna üllesehhitaminne, kellest tähtramat rägib. Senna tuggewa liñna körwa hakkati siis ka kohhe honesid ehhitama, nenda et jo kolm aastat